

THE EVIL WITHIN US

Author . Wijda

คุณจะมีเงินปีศาจหรือเปล่า?

ถึง ฟลินน์ ที่รัก

ฉันตั้งหน้าตั้งตารอเธอตอบจดหมายมาสองอาทิตย์แต่เธอก็ไม่เขียนมา ฉันรู้ว่าเธอยังอยู่กับหน้าที่ของเธอแต่ฉันเป็นห่วง อย่างน้อยเธอก็น่าจะเขียนอะไรกลับมาบ้าง ฉันคิดถึงเธอเสมอ โดยเฉพาะตอนนี้ที่ฉันวุ่นวายมาก เธอรู้จักตาแก่ทอมส์ไซท์ใหม่เจ้าของตลาดนะ เขามาจีบน้องสาวของฉัน มาร์กาเร็ต หวังว่าเธอคงจำได้ ฉันพนันได้เลยว่าเธอต้องประหลาดใจแน่ ถ้าฉันบอกว่าคุณสาวฉันตอบตกลงหมั้นกับเขา! ตาแก่หัวงู ตัดนหากลับ เขามีอายุเป็นสามเท่าของคุณสาวฉันได้มั้ง แต่นั่นคงไม่เป็นปัญหาสำหรับหล่อน ตราบใดที่ยังมีสร้อยไข่มุกสามเส้นห้อยอยู่ที่คอ แหวนเพชรที่นิ้วนางข้างซ้ายและแหวนทองคำบริสุทธิ์สำหรับอีกเก้านิ้วที่เหลือ หล่อนดูอย่างกับต้นคริสต์มาสแน่ะ! แล้วเชื่อไหมหล่อนหาว่าฉันอิจฉาที่หล่อนมีเครื่องประดับพวกนั้นแต่ฉันไม่มีสักชิ้น ขอทีเถอะอย่างกับฉันสนใจตามานั่น ฉันล่ะหวังจริงๆว่าหล่อนจะเห็นตาแก่นั่นแอบส่งสายตาให้ฉันเวลาที่หล่อนแผลง หล่อนหาว่าฉันแพ้อด้วยซ้ำตอนที่ฉันเตือนหล่อนด้วยความหวังดี หล่อนจะไปรู้อะไรละในเมื่อเหรียญเพนนีมันบังตาหล่อนไปหมดแล้ว เธอก็รู้ว่าฉันหมายถึงอะไรนะ ฉันล่ะอยากให้คุณอยู่ที่นี่ด้วยจริงๆ อ้อ! ฉันยังรอจดหมายจากเธออยู่นะ อย่างน้อยฉันจะได้รู้ว่าเธอยังปลอดภัยดี

รักและคิดถึง

แอนนา

เกิดความเสียดสัปดาห์หนึ่งหลังจากชายหนุ่มอ่านจดหมายจบ เขาพับจดหมายฉบับนั้นก่อนจะหย่อนมันไว้ในช่องเล็กๆ ด้านในเสื้อคลุมตัวใหญ่ เขามักจะอ่านจดหมายฉบับเดิมๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเวลาที่คิดถึงผู้หญิงคนหนึ่ง แอนนาลินซ์ หญิงสาวที่เขาหมายปองอยู่ตลอดหลายปี เขาตอบจดหมายกลับไปแล้วและคาดหวังว่าจะได้รับอีกฉบับจากแอนนาลินซ์เร็วๆ นี้ แต่นั่นก็ไม่จำเป็นเท่าไรเพราะอีกไม่นานเขาก็จะได้กลับบ้านแล้ว และแน่นอนว่าจะได้กลับไปหาหล่อนด้วย ฟลินน์ แรนดอลใช้เวลาอีกพักใหญ่ในการเอนหลังพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้ในห้องส่วนตัว

และเป็นวันแรกที่ฟลินน์สามารถหลับได้เต็มตาจริงๆ เสียที

พวกเขาเดินทางมาถึงประตูเมืองแล้ว หลังจากที่เดินมาท่ามกลางแสงแดดที่ทำให้ร้อนจนแทบเดินไม่ไหวจนเป็นอันต้องหยุดพักกลางทางไปหลายครั้ง แต่ในที่สุด ชายหนุ่มคิด นี่คงจะเป็นวันที่ดีสำหรับเขาเสียที แน่ละ อย่างน้อยมันก็คงดีกว่าต้องทนฟังเสียงกรีดร้องโหยหวนจากกองเพลิงอันร้อนระอุ หรือกลิ่นเหม็นเน่าของซากศพจากบนตะแลงแกง ไซ้แล้ว ฟลินน์ แรนดอลย์ นักล่าแม่มดไม่เคยได้พบเจออะไรที่ดีกว่านั้น

เขายังจำได้ดีถึงวันที่เขาเข้ามาเป็นนักล่า วันนั้นท้องฟ้าไม่มีแสงอาทิตย์และอากาศก็หนาวเย็นจับใจ มันเป็นอีกหนึ่งสัปดาห์หลังจากงานศพของแม่เขาที่ป่วยและตายลงอย่างกะทันหัน โดยมีมือของกลอเรีย นังแม่มดแก่น่าเกลียดหล่อนเกลียดแม่เขาที่ได้เข้ามารับใช้นายหญิงแห่งตระกูลเก่าแก่แทนหล่อนที่ซักจะเลอะเลือนขึ้นทุกวัน พวกนักล่าไปพบห้องลับของหล่อนเข้าหลังจากที่หล่อนได้ตกเป็นผู้ต้องสงสัย ห้องเหม็นอับแคบๆ ได้ดิน ที่มีรอยขอล้กวาดเป็นรูปวงแหวนกับดาวหกแฉกขนาดใหญ่บนพื้น เศษผมสีบรูนเนตต์และเศษผ้าที่เหลือจากการเผาไหม้ หล่อนถูกเผาทั้งเป็นหลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น หล่อนสมควรจะได้รับสิ่งนั้น พวกนักล่ากล่าวไว้ แต่สำหรับแรนดอล หล่อนสมควรได้รับมากกว่านั้น

พวกนักล่าเล่าเรื่องของแม่มดเป็นนิทานก่อนเข้านอน พวกนางถูกล่อลวงโดยปีศาจ ชายวิญญูณเพื่อ ความงาม ความอมตะ หรือความตายของผู้อื่น พวกนางจะถูกทรมานอย่างโหดร้าย โดยการแขวนคอ ถ่วงน้ำ หรือเรื่องที่เหล่า นักล่าโปรดปรานที่สุดคือเผาทั้งเป็น

ยังงี้ก็ตามวันนี้เป็นวันที่ดียิ่งสำหรับเขา ฉะนั้นเขาจะไม่คิดถึงเรื่องไม่เป็นมงคลทั้งหลายละนะ

“ฟลินน์! ฟลินน์!” เสียงแหลมร้องลั่นขณะที่กระโจนเข้ามาหาเขา ฟลินน์เงยหน้าขึ้นมาหาเจ้าของมือยาวที่ เขย่าแขนเขาอย่างแรงจนดูเหมือนเป็นการดึงหรือกระชากมากกว่า

“มอลลี่?” หญิงสาวไม่สนใจอะไร เธอเงยหน้ามองเขา น้ำตาปริ้มๆ อยู่ที่ขอบตา ฟลินน์มองเธอด้วยความสับสน มอลลี่ไม่สนใจอะไรเธอกิ่งลากกิ่งจูงเขาออกจากขบวนนักล่าแม่มดที่มุ่งหน้าไปสู่จัตุรัสเมือง

“ฟลินน์! พวกเขาบ้าไปแล้ว เขาจะฆ่าเธอ เขาว่าเธอเป็นแม่มด” หญิงสาวโผล่ออกมา ชายหนุ่มเลิกคิ้วสูง เขา ลูบหัวลูบหลังมอลลี่ที่สะอึกสะอื้นอยู่ตรงหน้า ไม่เข้าใจที่มอลลี่พูดเลยสักหน่อย ให้ตายเถอะ เขาพูดไม่ออก ลูๆวันที่ น่าจะเป็นวันที่ดีที่สุดกันมีคนมาร้องให้ต่อหน้าต่อตาแล้วพูดถึงเรื่องฆ่าแกงเนี่ยนะ

“แอน... เขาจะฆ่าแอน เขาบอกว่าจะเผาเธอทั้งเป็นถ้าเธอไม่ยอมรับว่าเธอเป็นแม่มดหรือบอกว่ามีใครอีกที่ เหมือนเธอ ให้ตายสิ! พวกเขาหาว่าเธอเป็นแม่มด! พวกโง่เง่าที่รู้จักแอนมาสิบกว่าปี บัดชบเอ๊ย” ฟลินน์ใจหายวูบ

“เกิดอะไรขึ้น” มอลลี่เลิกคิ้วแล้ว เธอปาดน้ำตาบนใบหน้าแรงๆ

“นังสาวเลวมารีการีต หล่อนป่าวประกาศไปทั่วว่าตาแก่ทอมัสถูกแอนสะกดให้หลงรักก็เลยทิ้งหล่อนไป” มอลลี่คำรามในลำคอ ใจหายเหมือนม้า เธอทำเหมือนจะฆ่าใครสักคนที่ซัดใจเธอได้ในตอนนี้ และฟลินน์ แรนดอลก็ เหมือนจะทำกล่องเสียงของตัวเองหายไปอีกครั้ง

“ตาแต่เจ้าเล่ห์ มันไม่พอใจที่ถูกแอนปฏิเสธ ก็เลยไม่คัดค้านอะไรสักคำ มันบอกให้ฉันไปบอกแอนว่าถ้ายอมตกลงกับมัน มันถึงจะช่วยเธอ” ถึงตอนนี้ฟิลินน์ได้แต่ร้องครางเหมือนไม่อยากจะเชื่อ

มอลลี่สับดาถึงทอมัสและมาร์กาเร็ตอีกยาวยืดยาดก่อนที่เธอจะหันมาตะโกน “พวกคั้งลิทธิเฮงชวย! แอนนาไม่เคยเห็นด้วยเรื่องหน้าที่ของนาย พวกโรคิจินันท์ก็เลยหาว่าเธอเป็นแม่มดไปด้วย! ถ้าแอนเป็นแม่มดจริงละก็ ทำไมเธอถึงไม่หนีออกมาซะละจ้เง้า!” มอลลี่ใช้กำปั้นทุบลงกับแผ่นอกของฟิลินน์เพื่อระบายความโกรธ เธอจ้องชายหนุ่มเหม็ง แต่ฟิลินน์ แรนดอลตอนนี้ไม่ได้สนใจอะไรอีกแล้ว เขาก็มหันมาลงชบกับฝ่ามือตัวเอง ส่งเสียงครวราในลำคอที่มอลลี่จับใจความได้ว่า ‘พระเจ้าช่วย’ และทำเป็นไม่ได้ยินเมื่อเธอโพล่งขึ้นมาอย่างเหลืออดว่า ‘เลิกครวญครางน่าสมเพชสักที!’

“แอนอยู่ที่ไหน” เขาถามทั้งที่ยังไม่เงยหน้าขึ้นมา

“ก็ที่ของนายไงละ บัดชบเขี้ยว!” มอลลี่เริ่มกลับมาสะอื้นอีกครั้ง

ขณะที่ฟิลินน์ล้มลงไปกองอยู่กับพื้น

เขารู้ดีถึงความร้ายกาจของสถานที่คุมขังของกลุ่มนักล่า เขารู้สึกตกตะลึงจนแทบสิ้นสติเมื่อรู้ว่าแอนโดนจับไปขังไว้ในนั้น เขารู้สึกดีขึ้นมาบ้างหลังจากที่มอลลี่ว่าทอมัส แพทรอลก็ช่วยได้มากอยู่ ทำให้แอนไม่ต้องเจอเครื่องทรมานอย่างทารุณเหมือนรายอื่น ๆ หล่อนว่าหล่อนเกือบจะซาบซึ่งอยู่แล้วเสียถ้าไม่ติดว่าเป็นเพราะหมอนั่นเองนั่นแหละที่ทำให้แอนต้องอยู่ในสภาพแบบนั้น

เขากำลังเดินกึ่งวิ่งไปตามเส้นทางระเบียงในตึกสูงใหญ่ จนกระทั่งมองเห็นเป้าหมายอยู่ในสายตา ประตูที่มีป้ายเล็กๆติดอยู่ตรงกลาง 'เบอร์รี่ อ.' พลินน์เคาะประตูแรงๆสามครั้งอย่างรีบร้อนและรีบผลักประตูเข้าไปทันทีที่คิดว่าได้ยินเสียง ช ของคำว่าเชิญ

"พลินน์รี" เจ้าสำนักเบอร์รี่ที่กำลัง่วนอยู่กับกองกระดาษตรงหน้าเงยหน้าขึ้นมาแวบหนึ่งก่อนจะหันกลับมาสนใจกับงานตรงหน้าต่อ เขากล่าวเสียงเรียบ "มีอะไรที่วุ่นวายมาสิ"

"คือ... เรื่องแอน"

"อ้อ แม่หนูนั่น แอนนา ลินซ์ เหมือนที่ฉันเดาไว้ไม่มีผิด" เจ้าสำนักร่างท้วมชัดขึ้นมาก่อนที่พลินน์จะพูดทุกอย่างจนจบ และพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจในสิ่งที่เขากำลังจะพูด "ฉันรู้ว่าเธอต้องการอะไร แต่มันเป็นไปได้" เขาทำหน้าเห็นอกเห็นใจต่างจากน้ำเสียงที่เย็นชาเหมือนน้ำแข็ง

"ได้โปรด เบอร์รี่ ผมต้องพบเธอ" เขาไม่ใส่ใจกับคำปฏิเสธของเจ้าสำนัก

"หล่อนเป็นแม่หมด พลินน์ เลิกความคิดโง่ๆที่คิดจะช่วยหล่อนซะ เห็นแก่พระเจ้าเถอะ"เบอร์รี่เริ่มทำสีหน้าลำบากใจกลางโบกมือไล่ชายหนุ่มให้ออกไป จนพลินน์อดคิดไม่ได้ว่าทำไมเจ้าสำนักถึงเปลี่ยนสีหน้าได้เร็วราวกับนักแสดงยังงัยงั้น

"ผมขอเวลาแค่ไม่กี่นาทีเท่านั้น เราเป็นเพื่อนกันมานานหวังว่าคุณคงเข้าใจ"

"ฉันไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น อย่าปล่อยให้หล่อนมาล่อลวงเธอได้ คิดเธอว่านางแม่หมดนั้นจะมีความเห็นใจให้เธอเหมือนที่เธอมีให้หล่อนนะ อย่าไร้เดียงสานักเลย" พลินน์เริ่มรู้สึกเหมือนเข้าตาจน

"ผมหวังเพียงแต่ถ้าคุณจะนึกถึงใจของผมบ้าง ผมไม่มีครอบครัว แอนนาเป็นเหมือนครอบครัวคนสุดท้ายของผมแล้ว และคุณกำลังจะพรากเธอไปจากผม" เขาเริ่มรู้สึกเหมือนนักแสดงเต็มที "คุณยังให้เพื่อนของแอนเข้าไปเจอเธอได้เลย มอลลี่นะ" คราวนี้เจ้าสำนักเบอร์รี่เริ่มทำหน้ากระอักกระอ่วนใจ แล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

"เข้าใจแล้ว แคสิบนาที่เท่านั้นนะ"

เขาหายใจเข้าช้าๆ ก่อนจะผลึกประตูบานหนาเข้าไป เขากลับเหลือเกินที่จะต้องเห็นหญิงอันเป็นที่รักโดน
ทรมานอย่างโหดร้าย ถึงแม้จะไม่เท่ากับที่นักล่าเคยทำมา แต่แค่นั้นก็แทบจะทำให้เขาใจสลายได้อยู่แล้ว

เขารู้สึกเหมือนหัวใจร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อเห็นร่างกายบอบบางบนพื้นดินห้องซัง แอนนอนคว่ำหน้าลงกับพื้น
ดินขึ้นๆ ข้อเท้าของแอนมีรอยถลอกหลายแห่งจากโซ่ตรวนข้อเท้าที่ติดอยู่กับลูกตุ้มขนาดยักษ์ มีเลือดซึมออกมาจาก
กลางหลังจากการที่โดนเสียนดีด้วยของแข็ง

“แอน...” เขาถลาเข้าไปหาร่างบอบบางนั้น

“ฟลินน์?” ชายหนุ่มมองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า แอนอยู่ในชุดกระโปรงสีฟ้าที่เประอะไปด้วยดิน และชายกระโปรง
ขาดรุ่งริ่ง ใบหน้าของแอนซีดยิ่งกว่ากระดาษเสียอีก “เธอจริงๆ ด้วย” เสียงของหล่อนสั่นเครือ

“แอนนา... ฉันขอโทษ มันไม่ควรเป็นแบบนี้เลย” เขาละล้าละลักออกมา “โอ ฉันจะทำอะไรดี” มือของเขา
สั่นและใบหน้าเขาก็ซีดลงเรื่อยๆ

“ฟลินน์ ฉันกลัว” น้ำตาเริ่มอยู่ที่ขอบตาของหญิงสาว เธอซบใบหน้าลงกับไหล่กว้างของชายหนุ่มพลงโอบกอด
เขาไว้

“ฉันขอโทษแอนนา เธอไม่ควรจะมาอยู่ที่นี้”

“เธอก็รู้ใช่ไหมฟลินน์ ฉันไม่ได้เป็นแม่มด ฉันไม่ได้ต้องการตาแก่นั้น” เธอพยายามจะตะโกนออกมาแต่เสียงนั้น
กลับเบาเหมือนกระซิบ

“ฉันจะพาเธอกลับบ้านให้ได้ แอน ให้ตายสิ ดูที่พวกนั้นทำกับเธอสิ ฉันต้องขอโทษแทนพวกเขาด้วยจริงๆ”

“พวกเขาเสียนฉัน ฟลินน์ พวกเขาบอกว่าจะจับฉันเผาทิ้งเป็น ฟลินน์!” แอนนาตะโกนออกมา เสียงของเธอ
แหบแห้งเหมือนเสียงแมวขู่ จนทำให้ฟลินน์รู้สึกขนลุกขึ้นมาจริงๆ

“พวกเขาไม่ควรทำอย่างนี้กับเธอเลยจริงๆ เธอต้องยกโทษให้พวกเขาละ หลังจากที่คุณออกไปได้” ฟลินน์กอด
ปลอบหญิงสาว แต่เธอผลึกเขาออก ตาของเธอเบิกกว้าง แก้มที่เคยขาวซีดกลายเป็นสีแดงกำ เธอคำรามคำว่า ‘ไม่’ อยู่
ในลำคอ ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก

“ช่างหัวพวกของเธอสิ! ฟลินน์” แอนแผดเสียงออกมา “เธอมีว่แต่ขอโทษแทนพวกเพื่อนพวกนั้น เธอเป็นบ้า
อะไรของเธอ เธอกลัวว่าถ้าฉันออกไปได้แล้วจะสาปแช่งให้พวกเขามีอันเป็นไปหรือไง” ฟลินน์สะดุ้งเฮือก

“ขอโทษ แอนนา ฉัน...” เขายังคิดคำพูดดีๆ ไม่ออก แอนจ้องหน้าเขาเขม็งก่อนที่จะพูดตัดบทเขา

“ฉันไม่ต้องการคำขอโทษ ฟลินน์” ไม่อยากให้เธอต้องมาลำบาก ไม่จำเป็นต้องช่วยฉัน” แอนนาเว้นวรรคไปนิดหนึ่งก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่ดังจนแทบจะเป็นตะคอก “แต่ฉันอยากให้คุณพูดกับฉัน บอกว่าเธอไม่เชื่อที่พวกโง่งนั้นพูด บอกว่าเธอเชื่อว่าฉันไม่ใช่แม่มดอย่างที่คนอื่นกล่าวหา”

“แอน... ฉันไม่ได้บอกว่าเธอเป็น”

“แต่เธอก็ไม่ได้บอกว่าฉันไม่ใช่เหมือนกัน”

“แอน... ฉัน”

“ถ้าฉันเป็นแม่มด ...พวกของเธอก็คงเป็นปีศาจดีๆ นี่เอง”

“เพื่อน ฉันได้ยินว่านายเข้าไปหาแม่มนั้น แอนนา ลินซ์นะ” เจสันหันมาพูดกับฟลินน์ แรนดอลก่อนจะลดเสียงลงจนเหมือนกระซิบตอนที่พูดชื่อแอนนาราวกับว่าการพูดชื่อหล่อนออกมาจะทำให้โชคร้ายยังไงยังงั้น

“อือ ใช่ ใครบอกนายล่ะ” ฟลินน์ไม่ใส่ใจเท่าไร พวกเขานั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์ในโรงเหล้าเล็กๆ แต่ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะสนใจที่จะดื่มหรือสังสรรค์กับอะไรทั้งนั้น ถึงตอนนี้เขาอยากจะทำอะไรก็ได้เพื่อหนีไปจากโลกเลยด้วยซ้ำถ้าเป็นไปได้

“ฉันฟังมาจากซิคอีกทีนะ แต่มันไม่สำคัญหรอกนะ เจ้าสำนักมาลิกโกรธใหญ่ตอนที่รู้เรื่องของนายเข้า เขวากันอีกว่านายคิดจะช่วยเธอออกมาแน่ะ จริงหรือ” ฟลินน์เงยหน้าขึ้นมาจากโต๊ะ พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่หงุดหงิดใส่เจ้าเพื่อนจอมแสบของเขา ใครๆ ก็คงอยากจะมีเรื่องนี้นั่นแหละถ้าหากคนที่เคยล่าแม่มนมาทั้งชีวิตจะมาเป็นคนช่วยชีวิตพวกนางซะเอง

“ฉันไม่เคยพูดอะไรแบบนั้น” ชายหนุ่มตัดบทโดยไม่คิดจะต่อความยาวสาวความยืดอะไรอีกต่อไป หรือถ้าเขาคิดจะช่วยแอนนาจริงๆ เขาก็คงไม่พูดให้น้อยก็น้อยก็เจสันฟัง แน่นอนว่าเรื่องต้องกระจายไปทั่วอย่างไม่ต้องสงสัย และกลุ่มนักล่าแม่มนคงแทบอยากจะฉีกเขาเป็นชิ้นๆ ที่ทรยศต่อพวกเขา

“ดีแล้วเพื่อน พวกนั้นยังดีมด้ากับความสำเร็จในการกวาดล้างครั้งที่แล้ว และคงอยากจะทำมันอีกในเร็ววัน แม่นั่นคงไม่พันตะแลงแกงหรือกองไฟ”

“ก็อย่างที่เขวากัน น้ำเชี่ยวอย่าขวางเรือ” ฟลินน์บ่นยิ้มออกมา พยายามที่จะเอออไปกับเพื่อนหนุ่มของเขาจริงๆ เวลานั้นการมีความคิดเห็นที่แตกต่างจากพรรคพวกคงจะไม่ดีเท่าไร กลุ่มนักล่าไม่ใช่พวกเคารพในสิทธิหรือความเท่าเทียมอะไรนั่นเท่าไร พูดให้ถูกคือพวกเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความเท่าเทียมคืออะไร รู้ไว้อย่างเดียวเถอะว่าอย่าได้ไปขัดแย้งขัดขาคอนพวกนี้เด็ดขาดเพราะนั่นจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่ได้ทำในชีวิตอันแสนสั้นนี้อย่างแน่นอน

“นายก็เป็นพวกเจ้าคารมด้วยรี ฟลินน์” มอลลี่ยืนอยู่ข้างหลัง เธอพูดด้วยน้ำเสียงรื่นเริงผิดจากใบหน้าที่ยิ้มดีของเธอ เจสันจึงรีบขอตัวหลบออกไปนอกรัศมี ฟลินน์รู้สึกผิดขึ้นมาหน่อยๆ เขากำลังจะแก้ไขความเข้าใจผิดอยู่แล้วถ้า มอลลี่ไม่พูดสวนขึ้นมาซะก่อน ทำเอาฟลินน์จูนก็ก

“นายมันเป็นไอ้บัดซบ ฟลินน์”

“แม่นี้ไม่คิดจะฟังอะไรเขาเลยรี !?”

“ขอบใจ มอลลี่ ถ้านั้นทำให้เธอพอใจแล้วล่ะก็” ฟลินน์สวนกลับด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวพอกัน เขายอมให้หล่อนด่ามามากพอแล้วนะ

“นายมันก็แค่คนเห็นแก่ตัว นายไม่ยอมช่วยเธอเพราะกลัวแต่ตัวเองจะเดือดร้อน” มอลลี่แทบจะกรี๊ดใส่หน้าเขา

“แล้วเธอล่ะ มอลลี่ เธอทำอะไรบ้างนอกจากตากถางฉัน ในเมื่อเธอก็ไม่ได้ดีไปกว่าฉันสักเท่าไร ทำไมเธอไม่หุบปากไปซะล่ะ” แก้มของมอลลี่ร้อนผ่าว เธอจ้องหน้าเด็กหนุ่มเข้มข้มพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ตรงไปอัดเขาเข้าซักเปรี๊ยะ

“ไอ้ผู้ชายเฮงชวย! ฉันไม่น่าไปหวังอะไรกับนายเลย บางทีมันอาจจะดีแล้วที่แอนนาจะต้องตาย!”

“เธอหมายความว่ายังไง” ฟลินน์ยังคงนอนอยู่แต่มั่นคงไม่ตื่นแม้ถ้าจะไปมีเรื่องกับผู้หญิง

“แอนจะได้ไม่ต้องใช้ชีวิตที่เหลือของเธออยู่กับนายไงล่ะ ชีวิตเธอคงจะเหมือนตกรอกทั้งเป็นที่ต้องอยู่กับคนใจแคบอย่างนายแล้วก็เป็นสิทธิ์ใครคิดของนาย เอาซี! ถ้านายจะกล่าวหาว่าฉันเป็นแม่มดเพราะไม่ยอมเห็นดีเห็นงามไปกับความวิปลาสของพวกนายละก็ เชิญเลย ตามสบาย ฉันไม่สนใจอะไรอีกต่อไปแล้ว” ถึงตอนนี้พวกนักร้องแม่มดสองสามคนที่ได้ยินบทสนทนาของพวกทั้งคู่ต่างก็ลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธ คนในโรงเหล้าเริ่มหันมามองอย่างสนใจ

“นังแม่มดเฮงชวยเอ๊ย!” เจมส์ หนึ่งในพวกนักร้องแม่มด ทำท่าจะเข้ามาบีบคอมอลลี่จริงๆ แต่ฟลินน์กระโดดมาขวางคนทั้งคู่เอาไว้ก่อน

“ใจเย็นพวก หล่อนก็แค่เมานะ” มอลลี่ทำท่าจะอ้าปากเถียงแต่ก็โดนมือของฟลินน์ดึงให้ออกไปนอกโรงเหล้าก่อนที่จะได้พูดอะไร “ขอโทษด้วยนะ พวก” เขาตะโกนกลับมาพร้อมกับโบกมือลา

“ปล่อยมือฉัน แรนดอล” มอลลี่สะบัดมือของชายหนุ่มออก ก่อนจะหันมาประจันหน้ากับชายหนุ่มที่สูงหัวเธอห้านิ้ว นั่นไม่ทำให้เธอกลัวเลยแม้แต่น้อย

“เธอบ้าไปแล้วหรือไง มอลลี่ พวกนั้นฆ่าเธอได้ง่ายๆเลยนะ” ฟลินน์ตะโกนออกมาเสียงดัง

“นายมันซี้ซลาด” และนั่นไงฟลินน์เริ่มอยากจะปล่อยให้เจมส์บีบคอเธอขึ้นมาซะแล้ว เธอดำเขาแทบจะทุกครั้งที่เราเปิดปากเลยด้วยซ้ำ

“แล้วฉันจะต้องทำยังไง บอกว่าฉันจะไม่ยอมให้พวกเขาเผาแอนอย่างนั้นเหวอ รู้ไหมจุดจบของมันคืออะไร พวกเราจะต้องตายกันทั้งคู่ไงล่ะ! มันคงจะสนใจเธอนั่นสิ” ฟลินน์ก็เริ่มจะเดือดขึ้นมาบ้างแล้วเหมือนกัน

“ฟลินน์ แรนดอล! นายฟังฉันสิ” มอลลี่ตะโกนด้วยเสียงที่ดังไม่แพ้กัน

“ฉันฟังเธอมาพอแล้ว” ฟลินน์ตะคอก ทุกอย่างเงียบลงครู่หนึ่งก่อนที่ชายหนุ่มจะพูดขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่เบาลง “เธอว่าฉันใจแคบแล้วเธอล่ะ ใจกว้างมากนั่นสิ”

“อย่างน้อยนายก็เลิกบ้าชะที” มอลลี่ทนฟังไม่ไหวอีกต่อไป “เรื่องแม่মনะมันเง่า พวกเขาไม่ฟังอะไรเลย นายไม่เห็นหรือ นี่มันแย่สิ้นดี” เธอยังคงตะโกนเสียงดัง

คราวนี้ฟลินน์นั่งเงียบ เขาควรจะฟังสิ่งที่เธอจะพูดบ้างหรืออย่างน้อยเขาก็ขี้เกียจจะเถียงแล้ว

“นายไม่สนใจบ้างเลยหรือว่าผมคนไปกี่คนโดยที่ไม่มีเหตุผลนะ”

“พวกนั้นเป็นแม่มด” เขาว่า

“พอที! เธอรู้ได้ยังไง เธอเห็นกับตาจริงๆหรือว่าพวกนั้นเป็นอะไรอย่างที่คุณคิด” เมื่อเห็นว่าฟลินน์ไม่คัดค้านอะไร เธอจึงพูดต่อ “พวกเขาอาจจะไม่ได้เป็นเหมือนที่นายคิด เหมือนกับที่ฉันบอกว่าคุณเป็นไอ้จิ้ง ก็ใช่นายจะเป็นไอ้จิ้งจริงๆสักหน่อย”

“ฉันเองก็อยากจะเปิดให้ดูหรือกะ รอยบนหลังที่พวกบ้านั้นเหลือทิ้งไว้” ฟลินน์รู้สึกตัวแข็งทื่อ “เห็นไหม นายคิดผิดเกี่ยวกับฉัน” มอลลี่ยิ้มกว้างเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนมานี้ ประหลาดดี เธอยิ้มให้เขาหลังจากที่ด่าจนพอใจ

“ฉัน...” เขาทำท่าอึกอัก แล้วไล่เรื่องทั้งหมดมันเกี่ยวกับแอนนาตรงไหนกัน มอลลี่ที่ดูเหมือนจะเข้าใจข้อสงสัยของอีกฝ่าย เธอถอนหายใจ ทำท่าเหมือนจะผิดหวังเล็กน้อยแต่ฟลินน์ก็ยังสังเกตเห็นได้อยู่ดี

“หมายความว่านายไม่ได้ขี้ฉลาดเหมือนที่นายคิดว่านายเป็นนะสิ!”

“ฉันขอบอกเธอเป็นรอบที่พัน นังแม่มดนั้นจะต้องโดนเผาทั้งเป็นไม่มีข้อยกเว้นใดๆทั้งสิ้น” เจ้าสำนักเบอร์ตีพูดด้วยเสียงดัง “ถึงฉันจะเห็นใจเธอมากแค่ไหนยังไง ฉันก็ช่วยไม่ได้ เธออย่าพูดเรื่องนี้ให้ฉันได้ยินอีก” ฟลินน์ แรนดอลยังคงขอร้องให้เจ้าสำนักเบอร์ตีปล่อยตัวแอนนาถึงแม่จะโดนปฏิเสชมัจฉานับครั้งไม่ถ้วน

“คุณไม่เข้าใจ... ได้โปรดเบอร์ตี” ฟลินน์คุกเข่าลงต่อหน้าเจ้าสำนักร่างท้วม เขายังคงอ้อนวอนต่อไป

“เธอเป็นบ้าไปแล้วหรือ ฟลินน์ แรนดอล!” เจ้าสำนักเบิกตาโต เจ้าหนูนี้กำลังคุกเข่าขอร้องเขาเพื่อแม่มดสกปรกนั่นนั่นหรือ “อย่าบอกนะว่าเธอก็โดนสะกดใจเหมือนกับทอมัส แพทรอลนะ” น้ำเสียงนั้นดูตื่นตระหนกตกใจ

“ไม่ครับ ผมไม่ได้โดนคำสาป คาถาหรืออะไรทั้งนั้น” ฟลินน์จ้องมองเจ้าสำนักด้วยสายตาแว่นแฉะ “ผมรักแอนนา ลินซ์ และผมไม่สนว่าคุณจะคิดยังไงกับเธอ ผมรู้จักเธอมากกว่าที่ใครๆรู้ และผมจะไม่ยอมให้คนพวกนั้นมาตัดสินแอนนาว่าเป็นแม่มดสกปรกหรืออะไรที่โหดเหี้ยมเด็ดขาด” เบอร์ตีตื่นตะลึงเมื่อได้ฟังฟลินน์พูดจนจบ เขาใช้มือขวาฟาดลงที่ใบหน้าของฟลินน์จนเห็นเป็นรอยนิ้วชัดเจน

“แกโดนปีศาจล่อลวงเข้าซะแล้ว แกไม่ใช่ฟลินน์ แรนดอลอีกต่อไป มาลิกจะต้องรู้เรื่องนี้” เขาตวาดลั่น

“คุณผิดแล้ว” ฟลินน์ลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เขามองลึกเข้าไปในตาของเจ้าสำนัก

“ผมเป็นฟลินน์ แรนดอลยิ่งกว่าครั้งไหนๆที่เคยเป็นมาซะอีก”

พลินน์ถูกจับขังอยู่ในห้องมืดได้คืนทันทีหลังจากที่เจ้าสำนักมาลิกู้เรื่อง เขาไม่แน่ใจนักหรือกว่าอยู่ในนั้นมานานเท่าไรแล้ว เพราะไม่มีทางรู้เลยว่าตะวันขึ้นเมื่อไหร่และตกเมื่อไหร่ เขาก็ได้รับการปล่อยตัวหลังจากอยู่ในนั้นสามวันตามที่เจสันบอก และเป็นเวลาหนึ่งวันหลังจากที่แอนนาตายไปแล้วโดยนักล่าหัวแม่มด

“เพื่อน นายจะไปจริงๆนะหรือ พวกเราส่วนมากก็ไม่ได้โกรธอะไรนาย เดี่ยวพวกนั้นก็ลืมๆไปเองนั่นแหละ” เสียงของเจสันพยายามบอกรู้ให้เขาอยู่ต่อ ซึ่งพลินน์ก็ปฏิเสธไปกว่าร้อยครั้งได้แล้ว เขาตั้งใจว่าย้ายบ้านไปอยู่ที่เมืองอื่นที่ไกลออกไปสี่พันไมล์ และเขาก็ไม่เปลี่ยนใจแน่นอน

ส่วนเรื่องการบุกไปขอชีวิตแม่มดในครั้งนี้นักกลายเป็นเรื่องเล่าในหมู่นักล่าที่บ้างก็พยายามใส่สีตีไข่เพิ่มเติมจนแทบจะกลายเป็นตำนานรักโรแมนติก และอีกส่วนก็ยังคงเจ็บใจกับการทรยศหักหลังครั้งยิ่งใหญ่ที่นั่นจนแทบจะกระโจนเข้ามาหักคอเขาทุกครั้งที่มีโอกาส

ทอมัสและมาร์กาเร็ตซึ่งแต่งงานกันไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็ยังคงอยู่ด้วยกันที่คฤหาสน์หลังโต ก่อนที่จะถูกไฟไหม้แบบไม่ทราบสาเหตุในเวลาต่อมา

ส่วนมอลลี่ออกเดินทางไปก่อนเขาเสียอีก เธอกลัวว่าอาจจะไม่กลับมาเหยียบที่นี้อีกเลยตราบดีที่ยังมีชีวิตอยู่

...และเขาก็กำลังจะออกเดินทางเช่นกัน

“นี่รู้ไหม เพื่อน มีข่าวมานะว่าจริงๆแล้วที่พวกเจ้าสำนักไม่เอาหล่อนมาอย่างสดต่อหน้าคนทั้งเมืองเป็นเพราะจริงๆแล้วหล่อนหนีหายไปละ” เจสันเริ่มเขยิบเข้ามากระซิบเรื่องข่าวลือต่างๆใส่หูผม ใช่ แอนไม่ได้ถูกเผาทั้งเป็นหรือถ่วงน้ำหรือแขวนคออย่างที่พวกนักล่าส่วนใหญ่หวังเอาไว้ พวกเจ้าสำนักได้ฆ่าเธอลงอย่างเงียบๆที่ในป่าหลังหมู่บ้านก่อนจโยนศพเธอลงแม่น้ำตามคำบอกเล่าของเจ้าสำนักเบอร์ดี และนั่นก็กลายเป็นข่าวใหญ่อีกเช่นกัน

“นายไปเอาข่าวบ้าๆแบบนั้นมาจากไหนนะ ซิค?” พลินน์ย้อนถาม

“จากฉันเองนี่แหละ” เจสันฉีกยิ้มกว้าง

“นายต้องบ้าไปแล้วแน่ๆเลยวะเพื่อน” ชายหนุ่มหัวเราะออกมาดังลั่นแต่ก็ต้องเจียบไปเมื่ออีกฝ่ายส่งสายตาดูจริงจังมาให้

“ให้ตายเถอะ มันออกจะโรแมนติก แม่มดหนีรอดไปได้และก็ได้พบกับชายหนุ่มอีกครั้งโดยบังเอิญ หลังจากนั้นนั้นก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป” พลินีแทบจะอ้าปากเหวอกกับความเพ้อเจ้อของเพื่อนเขา “แต่ก็นะ พลินี นายน่าจะทำหน้าที่เศร้าบ้าง เธอเพิ่งตายไปเองนี่”

“นายจะว่าฉันเลวหรืออะไรก็ได้นะเพื่อน แต่ฉันว่าจะขอผู้หญิงคนหนึ่งแต่งงาน”

“ฉันก็ว่าอยู่แล้ว นายไม่เหมาะจะเป็นพระเอกนิยายสักนิด” เจสันว่า เขาคงหงุดหงิดนิดหน่อยที่พลินีไปพังทลายความโรแมนติกที่เขาวาดภาพไว้อย่างไม่เหลือซาก “ใครล่ะ”

พลินีไม่ตอบเขาแค่หัวเราะในลำคอ

แน่นอนว่าเขาเสียใจเรื่องแอน เขาได้ช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถแล้วและเขาอาจจะลืมเธอไม่ได้ง่าย ๆ เขาต้องยอมรับว่าเขาก็ยังรักเธออยู่

และเขาไม่รู้ว่าแอนนาจะให้ภัยเขาหรือไม่ แต่คราวหน้าที่เจอกันเขาอาจจะขอ ‘มอลลี่’ แต่งงานล่ะ

